

Chương 8: Nếu tôi đồng ý thay đổi, thì em sẽ bằng lòng chứ?

Tô Vận Cẩm xông ra khỏi thư viện, nhắm thẳng hướng ngoài trường, trên đường đụng mặt bạn cùng lớp cũng chẳng để ý chào hỏi gì hết, trong lòng chỉ có duy nhất một suy nghĩ: tìm ra Trình Tranh, hỏi cho rõ đầu đuôi sự tình.

Cô đoán chừng giờ này Trình Tranh vẫn chưa rời đi. Cậu ta ở một căn hộ tập thể nhỏ nằm trong khu vực đất đỏ nội ô, bảo là họ hàng để không, mấy hôm trước còn dẫn Tô Vận Cẩm và Thẩm Cư An qua chơi, thế nên Tô Vận Cẩm vẫn nhớ đường đến đó.

Đến nơi ở của Trình Tranh, Tô Vận Cẩm cơ hồ lấy cả nắm đầm đập mạnh vào cửa. Cửa mở ra rất nhanh, Trình Tranh mang vẻ mặt ngạc nhiên vui sướng xuất hiện ở cửa ra vào, vẫn chưa kịp mở miệng, đã bị Tô Vận Cẩm tiến lên bịt một cái tát nảy lửa.

Cô thật sự dồn sức vào tay, cái tát ấy vừa trúng lại vừa mạnh. Trình Tranh ngỡ ngàng tức tối ôm lấy một bên mặt, quát lớn: “Cậu uống nhầm thuốc gì thế hả?”.

Không hiểu sao, bao nhiêu nước mắt kim nén của Tô Vận Cẩm sau khi nhìn thấy cậu ta xong thì xối tung như đê vỡ. Cô như thể hoàn toàn không trông thấy cơn tức giận của Trình Tranh, thoát đã không còn vẻ im lặng hiền hòa bấy lâu, vừa túm chặt áo cậu ta, tay đầm chân đá túi bụi, vừa hét lên: “Đồ khốn, đồ khốn, cậu đã nói gì với anh ấy?”. Trình Tranh vừa che đầu che mặt vừa lui vào trong phòng, miệng la oai oái: “Đừng đánh nữa, sự nhẫn nại của tôi có chừng mực thôi đấy, ai ui...”. Móng tay Tô Vận Cẩm sượt qua cằm cậu, có đọng một vết máu. Cậu đột nhiên bị đau, lại sợ đánh lại làm đau cô, đành nhất quyết túm chặt lấy hai tay cô, khiến cô không động cựa gì được.

“Nhà có tiền là ghê ghớm lắm sao?”. Tay Tô Vận Cẩm không giăng ra được, cơn bực tức càng không có chỗ nào xả ra, co gồi húc thẳng vào cậu. Trình Tranh kêu “oái” một tiếng, đau đến gập cả lưng, bốc hỏa dùng dùng lấy hết sức quăng cô lên một chiếc sofa ở sát cửa nhất, dùng hết tay chân đè nghiêng cô xuống, kinh ngạc tức tối gào lên: “Khốn khiếp! Cậu ác vừa thôi, muốn cho tôi đoạn tử tuyệt tôn hay sao?”

Tô Vận Cẩm lúc này đã hoàn toàn bị Trình Tranh khống chế, muốn phũ miện chửi ầm lên nhưng khổ nỗi lại chẳng tìm được từ ngữ đủ độc địa, chỉ đành khóc mà nói một câu: “Phải làm thế nào cậu mới buông tha cho tôi, muốn bắt nạt tôi đến bao giờ?”. Sau đó cô cứ thế khóc lóc nức nở, cứ như là bao nhiêu buồn bã vì vượt mất Thẩm Cư An, không cam lòng vì bị

Trình Tranh o ép từ hồi trung học cùng bao nhiêu dằn vặt, ức chế từ bấy lâu nay đều hết thủy hóa thành nước mắt tuôn ra.

Trình Tranh ái ngại nhìn Tô Vận Cẩm đang ở ngay dưới thân mình khóc văng lên như đứa trẻ, lại tinh mắt phát hiện ra hàng xóm nghe thấy động tĩnh ở bên này, thò đầu vào qua cánh cửa không đóng, trông thấy cái cảnh

khiến người ta dễ nghĩ ngợi liên tưởng xa xôi này đã lập tức biến mất nhanh như bay, anh chàng không nén nổi cười khò sở.

Không biết mất bao lâu, Trình Tranh phát hiện ra khoảng áo phong trước ngực mình đã bị nước mắt của cô thấm vào ướt nhẹp, Tô Vận Cẩm như thể đã kiệt cùng sức lực trong một trận khóc lóc vật vã, tinh thần hoảng hốt, hơi thở gấp gáp, cũng quên cả giấy giũa.

Cô không ngờ rằng mối thâm giao tha thiết với Thẩm Cư An vừa mới bắt đầu nảy nở đã vội tan tành không rõ nguyên do như thế này, lòng dạ trống rỗng, chẳng biết làm sao cho phải. Cô khóc lóc xong đã bình tĩnh trở lại, hai người nhất thời chẳng nói năng gì, chỉ nghe thấy hơi thở có phần nặng nhọc của người kia. Tô Vận Cẩm lúc này mới phát hiện ra tư thế mà Trình Tranh đè cô xuống sofa thật là ám muội.

“Cậu cút sang một bên cho tôi nhờ”, Tô Vận Cẩm vừa tức giận vừa xấu hổ, nói với con người đang đè lên người cô.

“Khôn khiếp, cậu vẫn còn mặt mũi bắt tôi cút đi cơ à, vừa rồi cậu khóc như là bị hãm hiếp ấy, làm tôi rơi rụng hết cả mặt mũi rồi còn đâu”. “Cậu nói linh tinh cái gì, cậu không nói nổi một câu tử tế” Tô Vận Cẩm nghiêng răng đá cho Trình Tranh một phát.

Lần này Trình Tranh nhanh nhạy né được bộ phận “quan yếu”, cáu điên lên bảo: “Cậu dám đá nữa à! Từ đầu tôi đã biết thừa con gái con đũa như cậu bình thường trước mặt người khác thì nên nã dịu dàng, thực ra rất đồ chanh chua đanh đá”.

Cậu nghiêng răng xoa xoa vết thương ở dưới cằm, “Đánh tôi à? Từ bé đến lớn bố mẹ tôi còn chưa dám động đến một ngón tay của tôi đâu, cậu giỏi đấy, vừa đến cửa chưa hỏi han ngọn ngành gì đã cho tôi một trận đánh đấm điên cuồng, lại còn bạt tai tôi nữa, thật tức chết đi được, nếu không phải là nể tình cậu...thì tôi sớm đã...”.

“Cậu sớm thế nào?”, Tô Vận Cẩm cười nhạt, lại nhớ tới tình cảnh sang nay với Thẩm Cư An, trong ngực dội lên một cơn đau thắt. “Cậu có gì mà không gây ra được, Trình Tranh, đồ tiểu nhân bần tiện, rốt cuộc cậu đã làm được việc gì tốt đẹp chứ?”.

Trình Tranh nói: “Tôi bần tiện, còn anh chàng Thẩm Cư An của cậu thần thánh đến cỡ nào chứ?”.

“Là ý gì?”, Tô Vận Cẩm tức tối vặn lại.

“Cậu hỏi tôi là tôi nói với anh ta cái gì hả? Những lời tôi nói đều là lời nói thật, thêm nữa câu nào câu nấy đều là nói trước mặt cậu hết, xưa nay chưa từng bày trò xấu xa sau lưng người khác bao giờ”, cậu thở một hơi, tiếp tục nói, “Vớ lại, cứ cho là tôi nói cái gì đi nữa, nếu là đàn ông thì anh ta nên thẳng thừng chính trực mà khiêu chiến với tôi đây này, chứ không phải co rúm một chỗ, thờ ơ vứt bỏ cậu, đây là biểu hiện anh ta yêu cậu đấy hả, anh ta có yêu cậu hơn tôi không?”.

Đây chính là chỗ Tô Vận Cẩm không muốn đối mặt, cô nhắm mắt lại, “Bất kể ra sao đi chăng nữa, cũng đều do cậu hại cả, tại sao cậu lại muốn tới để đảo tung cuộc sống của tôi, nếu cậu không xuất hiện, tôi đã sống rất yên ổn rồi”.

“Thật không?”, Trình Tranh nhườn mày, ghé miệng sát bên tai cô hỏi, “Cậu sống rất yên ổn đấy hả? Thế thì lúc say cậu gọi tên tôi làm quái gì?”.

Tô Vận Cẩm lập tức mở to mắt, kinh hãi, “Cậu nói láo! Không thể thế được”.

“Tôi nói láo? Có giỏi thì đi hỏi Thẩm Cư An ấy, anh ta là nhân chứng tốt nhất.” Trình Tranh bắt đầu lộ vẻ đắc ý trên khuôn mặt.

Đầu óc Tô Vận Cẩm nhoang nhoáng hồi tưởng lại, nhưng không hề có chút manh mối nào, nhưng vẻ mặt của Trình Tranh lại không giống nói dối.

Lúc say mình đã gọi tên cậu ta thật sao? Rốt cuộc là vì cớ gì đây, cô ngượng ngùng nghĩ, sau đó tự biện giải: “Khi đó thần trí không minh mẫn lời nói ra làm sao mà kiểm soát được, thêm nữa, tôi gọi tên cậu là vì tôi ghét cậu”.

Trình Tranh nghe thấy, cười mủm mỉm bảo: “Cậu ghét tôi chứ gì? Vừa hay, tôi cũng ghét cậu, mà còn ghét từ lâu lắm rồi cơ”.

Môi cậu ta áp sát vào tai Tô Vận Cẩm, hơi thở trong từng lời nói tỏa ra nóng ran trên khuôn mặt cô, khiến cô mặt đỏ ửng, tim đập rộn, lấy hết sức đẩy cậu ta ra, “Bảo cậu ngồi dậy đã nghe chưa đồ lưu manh”. “Thế này mà đã là lưu manh à? Thế thì còn có kiểu lưu manh hơn cơ”. Trong đồng tử của Trình Tranh dâng lên thứ cảm giác mê mẩn cô chưa từng quen thuộc, cậu ta thuận thế áp bàn tay cô đẩy cậu ta vào trước ngực mình, bàn tay kia ôm lên mặt cô, đặt môi lên môi cô, lời cô muốn nói đã bị cậu ta nuốt chửng vào miệng. Không giống như hai lần trước chỉ môi chạm môi đơn thuần, trong khoảnh khắc cô há miệng định lên tiếng, lưỡi của cậu ta theo bản năng đã lùa vào bên trong, vừa lạ lẫm vừa quẩn lầy lưỡi cô.

Tô Vận Cẩm sững sờ, cơ hồ hơi thở hết thấy đã bị đoạt mất, trí não gần như bị sốc chỉ còn sót lại một bàn tay đang rã rời chống đỡ trước ngực Trình Tranh, làm sao cản trở cho nỗi sức công phá mãnh liệt của cậu ta. Tận đến lúc ý thức được bàn tay của cậu ta đã lùa vào bên trong áo cô, chỉ cách lớp áo lót, ôm siết vào nơi nhạy cảm nhất trước ngực cô, cô mới thở gấp, lấy hết sức chèn cứng tay cậu ta lại, hét lên: “Dừng tay ngay!”. Khuôn mặt sáng sủa của Trình Tranh giờ đây đã hoàn toàn bị che lấp bởi vẻ say tình mê loạn, lẽ nào còn để ý đến sự kháng cự yếu ớt của cô, chỉ thỉ thào một câu: “Còn lâu!”. Những ngón tay không an phận đã thoát ra khỏi tầm khống chế của cô, thọc thẳng vào phía trong lớp áo lót, ôm chặt lấy cô.

Tô Vận Cẩm căng thẳng tới mức theo bản năng cong gập người lại, đôi cảm giác thấy một thứ gì đó cứng cứng trên người cậu ta, khiến cậu ta hít thở một hơi, bàn tay càng thêm mãnh liệt. Cô bị cơn sóng tình làm cho sợ bạt vía, những điều vốn được dạy dỗ từ tấm bé đến giờ cùng chút lý trí còn sót lại mách bảo cô rằng tuyệt đối không thể để như thế này, thế nhưng lại không biết phải làm sao để thoát thân ra được, quẫn tới mức không biết phải làm như thế nào, nước mắt lại tuôn ra.

Trình Tranh đang bị những khát khao tìm hãm trong người bấy lâu thôi thúc chiếm đoạt nhiều hơn nữa, thốt nhiên bên má cảm thấy ướt ướt, lúc này mới phát hiện ra là nước mắt của cô. Cậu đành chịu thua mà dừng lại, vùi đầu vào trước ngực cô, rầu rĩ bảo: “Lại thế rồi! Sớm muộn gì tôi cũng bị cậu bức cho phát điên mất thôi”.

Tô Vận Cẩm giãy giụa ngồi dậy, một bàn tay cậu đẩy cô lại chỗ cũ, tay kia thì rời khỏi người cô, sau đó cô nghe lảng máng tiếng kéo khóa quần jean, sau đó cảm nhận được phần cơ thể từ lưng trở xuống của cậu ta có động tĩnh. “Cậu làm trò gì đấy?”, cô ngây ngô hỏi.

“Im ngay, còn dám hỏi nữa, đều là cậu hại đấy”, giọng của Trình Tranh lộ chút vẻ kì quái.

Sống đến hai mươi tuổi rồi, nếu đến cả việc đang diễn ra lúc này là cái

gì cô cũng không biết thì Tô Vận Cẩm quả thật quá ngô nghê. Trong tích tắc cô đã hiểu ra, cảm giác như mạch máu trong cả cơ thể đều vỡ tung, vội vã nhắm mắt lại, không động cựa gì. Thế nhưng hai người áp sát vào nhau đến thế, mọi động tĩnh trên cơ thể cậu ta khó tránh lan sang người cô, cũng may là người cậu ta rất nhanh đã rung dũ dội, từ cổ họng phát ra tiếng rên khẽ, sau đó cả người thả lỏng phủ phục trên người cô. Vài phút trôi qua, mới uể oải chống người dậy, vươn sang lấy hộp khăn giấy ở bên bàn trà, xóc lại mình mảy áo quần.

Tô Vận Cẩm định chờ cậu ta xong xuôi mới lại mở mắt ra, không ngờ đột nhiên cậu ta vỗ vỗ vào chân cô, thét lên: “Thôi chết, hỏng rồi”. Tô Vận Cẩm sợ quá giật bắn lên, vừa lúc trông thấy cậu ta cúi đầu xuống.

Thực ra Trình Tranh trông thấy cô bắn người thì cũng có chút ngượng ngùng, đang định quay người đi đổi lưng vào cô, ai ngờ động tác của cô nhanh hơn, cô rú lên một tiếng, không kịp nghĩ ngợi gì, tiện tay rút một chiếc gối ôm trên sofa, nhét vào giữa hai chân Trình Tranh che kín lại, sau đó hai tay vội vã đưa lên bịt mắt.

Trình Tranh bị hành động của cô làm cho kinh hãi đến sững sờ, một chốc mới gằm lên:

“Cậu bị điên hay sao thế?”.

Tô Vận Cẩm không chịu lép vế, mở mắt ra nói: “Cậu mới điên, đồ thô bạo. Vừa rồi cậu kêu gào cái gì?”.

Trình Tranh ném cái gối ôm ra, lạnh lùng nói: “nhìn quần của cậu kia kìa”.

Tô Vận Cẩm cúi đầu nhìn xuống, một chỗ trên đùi vừa nãy áp sát vào cậu ta bỗng có một vết gì đó dập dính, không nén nổi sợ hãi. Trình Tranh ở trong nhà vệ sinh tắm tấp một lượt, lúc đã sạch sẽ sáng khoái bước ra ngoài một lần nữa, thì phát hiện ra Tô Vận Cẩm vẫn còn đang cúi đầu cứng nhắc lấy giấy kì cọ vết ở quần, sắc mặt nhăn nhó đến cùng cực.

“Đừng lau nữa, cậu đã lau lấy mười mấy phút rồi, quần cũng bị chà rách cả rồi”. Cậu ta vui vẻ thư thái ngồi xuống cạnh cô.

Tô Vận Cẩm không thềm ngó cậu ta, nhấc người ra xa một chút, không có ý định ngừng động tác đang thực hiện trên tay. Cô ghê tởm quá, ghê tởm đến mức cô bắt đầu có chút khinh bỉ bản thân mình. “Tôi cũng không phải là cố ý đâu”, cậu ta cơ hồ có vẻ ngượng nghịu, xoa má mình rên rỉ. “Cậu đánh tôi đau quá!”.

“Tôi hận không thể đánh chết cậu được”, Tô Vận Cẩm như từ kẽ răng rít lên câu này.

“Đánh tôi cậu không đau lòng một chút nào hay sao?”, Trình Tranh bắt lấy tay Tô Vận Cẩm định đưa lên áp vào mặt mình. “Cậu sờ mà xem, sưng thật rồi, không lừa cậu đâu!”.

Tô Vận Cẩm mặt lạnh như băng, không hề có ý cười đầu với cậu ta, trông thấy bộ dạng này của cô, trong lòng Trình Tranh thực sự cũng có chút e ngại, sợ rằng bàn tay mà mình nắm lấy kia lại giáng cho một cái tát nữa. Cô này dữ lên thì có việc gì không làm nổi cơ chứ, mặt lại hửng lên một chớp nữa thì cũng chẳng dễ chịu gì.

Thế nên, cậu chỉ đành thẹn thùng hỏi, “Ồ, mà cậu với Thẩm Cư An xong rồi đây à? Tôi biết thừa là sẽ như thế mà, thực ra việc này cũng chẳng có liên quan gì đến tôi...Ồ, cậu lại im thin thít rồi, nói một câu có được không, tôi không thích nhất là cái bộ dạng gặp việc gì cũng không hé miệng nột câu của cậu đấy”.

Tô Vận Cẩm ném mấy tờ khăn giấy đã lau đi, đứng dậy, “Tôi chẳng cần cậu phải thích”.

“Thế cậu muốn ai thích đây, Thẩm Cư An hay sao? Chỉ e rằng anh ta chẳng đến nỗi tình nồng không đổi như cậu hy vọng thôi.” Trình Tranh cũng đứng lên theo.

Tô Vận Cẩm cười nhạt: “Không có Thẩm Cư An cũng không đến lượt cậu”.

Câu nói này khiến cho Trình Tranh bị kích động mạnh, “Tôi vẫn không hiểu nổi, tôi có chỗ nào không xứng với cậu!”.

“Cái tính nết này của cậu một khi không thay đổi, thì...”, Tô Vận Cẩm nói được một nửa thì đổi giọng, lắc đầu bảo: “Thôi đi, cậu cũng chẳng cần thay đổi làm gì, tóm lại một câu, cậu là cậu, tôi là tôi, về sau cậu đừng đến tìm tôi nữa”. Cô nói đoạn bước ra phía cửa.

“Tính nết của tôi làm sao, chí ít thì tôi cũng chẳng bụng nghĩ một đằng, miệng nói một nẻo như cậu”, Trình Tranh đứng nguyên chỗ cũ đáp trả một câu.

Tô Vận Cẩm thờ dãi: “Cậu về đi”. Không đợi cậu ta đáp lại, đã liền bước ra khỏi cửa.

“Cút đi, cút đi, cậu nghĩ là cậu ghê gớm đấy à?”, giọng cậu ta từ đau lưng vang đến.

Trình Tranh bay chuyển chiều tối, Tô Vận Cẩm không ra tiễn cậu ta. Tối hôm ấy, ký túc xá đã tắt hết đèn, Tô Vận Cẩm mới nhận được điện

thoại của Trình Tranh, bên kia một màn âm thanh huyền ảo, giọng của cậu ta như thể truyền tới từ một nơi nào xa xôi lắm: “...Nếu tôi nói tôi có thể thay đổi, thì cậu sẽ thừa nhận chứ, là thực ra trong lòng cậu cũng yêu tôi, một chút thôi cũng được, được không?”.

Tô Vận Cẩm siết chặt tay nghe trong bóng tối, không để tâm đến lời truy vấn riết róng của cậu ta.

Được không? Được không...

Mối tình chợt đến chợt đi của Tô Vận Cẩm và Thẩm Cư An khiến những người xung quanh phải kinh ngạc một phen, thế nhưng tình cảm của sinh viên tốt nghiệp luôn sớm nở tối tàn, thấy nhiều rồi, hai đương sự thì không giải thích gì thêm, nên cũng không cho là lạ lắm nữa. Tô Vận Cẩm cảm thấy vô cùng trống rỗng, cũng không nói cho rõ được có phải là đau lòng không. Sau lần đó, lúc gặp Thẩm Cư An lần đầu tiên trong khoa, trong lòng cô phần nhiều là sượng sùng. Thế nhưng Thẩm Cư An thì lại hào hứng vui vẻ chào hỏi cô: “Vận Cẩm, mấy hôm nay không gặp, em ổn chứ?”.

Tô Vận Cẩm cúi đầu lí nhí mấy câu.

“Anh nghĩ bọn mình vẫn là bạn”, anh cười cười nhìn cô. Trông thấy nụ cười vô tư thoải mái của anh, Tô Vận Cẩm bỗng cảm thấy hổ thẹn vì thói nhỏ mọn của mình, vội vàng cười đáp lại. Quảng đời năm thứ hai đại học cũng theo bước Thẩm Cư An tốt nghiệp rời khỏi trường mà trở thành quá khứ, đợt nghỉ hè cô định như Mạc Úc Hoa ở lại trường tìm thêm công việc, ai ngờ mẹ gọi điện giục cô về nhà. Cô ban đầu định hỏi ngay trên điện thoại xem là việc gì, mẹ cô cứ từ chối không chịu đáp, chỉ bảo cô về nhà sẽ nói.

Thế nên Tô Vận Cẩm ngồi tàu mười mấy tiếng đồng hồ về đến nhà, lo lắng mẹ gặp chuyện gì, vừa đặt đồ đạc xuống là kéo mẹ ra hỏi ngay nguồn cơn. Thế nhưng, mẹ không như bình thường, cứ ấp a ấp úng, vẻ ửng đỏ đã lâu không thấy lại xuất hiện trên khuôn mặt hơi đỏ ửng của bà. Mất nửa ngày Tô Vận Cẩm mới làm rõ được mọi sự. Hóa ra mẹ cô làm nhân viên thời vụ ở xưởng may mặc đã có lần nhắc tới, ông chủ nghe nói khi xưa trong đơn vị bà làm kế toán, thế nên điều bà lên làm tính toán sổ sách, sau khi một hai qua lại, mẹ Tô Vận Cẩm với ông chủ kia lại nhen nhóm lửa lòng. Ông chủ xưởng may kém mẹ Tô Vận Cẩm một tuổi, đã ly hôn., cũng có một đứa con gái, gần đây nêu lên ý định muốn kết hôn với mẹ cô, đó cũng là nguyên do mẹ gấp gáp gọi Tô Vận Cẩm về nhà.

Trông thấy dáng vẻ vừa mong chờ vừa căng thẳng của mẹ, Tô Vận Cẩm nghĩ bụng, mình có quyền gì mà phản đối mẹ tìm kiếm hạnh phúc cho bản thân chứ? Mẹ cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, cơ hội như thế này ắt sẽ chẳng có nhiều. Vậy nên cô ôm choàng lấy người mẹ còn đang luống cuống tay chân, chỉ nói đúng một câu: “Con tin là bố cũng sẽ giống như con, hy vọng mẹ được hạnh phúc”.

Cô lại trông thấy những giọt lệ trong mắt mẹ, có điều lần này là vì vui sướng.

Tô Vận Cẩm thực lòng vui mừng thay mẹ, thế nhưng đến buổi tối, một mình nằm trên giường, thứ cảm giác cô đơn vò vớ cứ trở dậy. Mẹ cuối cùng cũng có nơi nương náu của riêng mình, mẹ sẽ có một tổ ấm mới thuộc về mẹ và người đàn ông khác, chỉ còn lại cô trở lại một thân một mình, lạnh lẽo đến thế, vốn nghĩ rằng có thể bình yên nương tựa bên Thẩm Cư An, chỉ tiếc nỗi, người con trai tốt đẹp đến thế cô chẳng có phúc phận.

Sau đó, dưới sự dàn xếp của mẹ, Tô Vận Cẩm cũng gặp người đàn ông kia mấy lượt. Khác với vẻ thư sinh nho nhã của bố cô, ông hiền lành chất phác, đáng vẻ hơi già hơn so với tuổi tác, hình như cũng không học hành gì nhiều lắm, nhưng có thể thấy ngay ông đối với mẹ cô hết sức chăm chút, vậy là đủ rồi. Tô Vận Cẩm thuận theo gọi ông là dượng, ông xoa tay, mừng vui tới nỗi chỉ biết cười.

Trở ngại duy nhất đã không còn nữa, hôn sự cứ thế mà tiến hành, ban đầu mẹ cô chỉ lẳng lặng đi đăng ký cho xong việc, nhưng phái bên kia nhất quyết phải tổ chức nghi lễ cho bà, kể cả giản dị khiêm tốn cũng được, về điểm này, Tô Vận Cẩm tỏ ý tán đồng, rồi liền xắn tay vào lo

liều hi sự cùng mẹ.

Hai ngày trước đám cưới, Tô Vận Cẩm cùng mẹ lễ lễ xách túi to túi nhỏ vừa sắm về đến khu tập thể của trường nơi hai mẹ con ở, đã nghe thấy cô Lý ở tầng một chạy ra đón, cười tươi như hoa bảo: “Vẫn Cẩm, cháu xem ai đến kìa”.

Đang rầu rĩ, cái bóng đáng cô không thể quen thuộc hơn được đã từ trong nhà cô Lý bước ra.

Tô Vận Cẩm âm thầm kêu khổ: “Cậu đến nhà tôi làm gì?”. “Vận Cẩm, cháu cũng hay thật đấy, bạn trai đến cũng không ở nhà mà đón, A Tranh đợi cháu cả nửa ngày rồi”.

“Cô Lý ơi, không sao đâu ạ, cháu đợi cô ấy cũng là đúng thôi mà, với lại nếu cháu không đợi Vận Cẩm, làm sao được uống trà ngon như thế ở nhà cô được”.

Cô Lý cười tí mắt, chẳng nói được cậu nào.

Tô Vận Cẩm khóc dở mếu dở nhìn cảnh đấy, cái con người này thật là biết vờ vịt, nịnh bợ làm cho cô Lý nổi danh vì chao chát nanh nọc khắp tầng ngang dọc khu này cũng phải vui mừng như vớ được vàng, lại còn mở miện là “A Tranh”, cô nghe mà trong bụng cũng thấy rùng mình. “Vận Cẩm, cậu ấy là...”. mẹ cô thắc mắc một hồi, sắp soi Trình Tranh hỏi.

“Cháu chào cô, cháu là...bạn hồi trung học của Vận Cẩm ạ”. Trình Tranh vội vã bước lên trước để chào, cái ám thị thực hư lẫn lộn trong câu nói ấy hoàn toàn có thể đem lại tác dụng gâu hiều lắm.

Cô Lý đón lời: “Thằng bé này đúng là da mặt mỏng, vẫn còn ngượng nghịu. Tôi bảo mẹ con Vận Cẩm này, Vận Cẩm nhà chị đúng là tu được phúc khí lớn, A Tranh không những đẹp trai, tính tình ngoan ngoãn mà còn là sinh viên xuất sắc của Đại học Q nữa kìa”.

Ánh mắt mẹ Vận Cẩm nhìn vào Trình Tranh có ý mừng rỡ, lông mày lười mác, mắt sáng tựa sao cùng với phong thái được giáo dục cẩn thận toát ra từ cử chỉ hành động của Trình Tranh đã đem lại cho bà ấn

tượng đầu tiên tốt đẹp, thêm cả cô Lý nói vào như thế nữa, chẳng có bà mẹ nào có thể ghét bỏ cậu con rể tương lai ưu tú tưng này. Tại sao không thể dùng ý nghĩ để bắt một người nào đó biến mất nhỉ, Tô Vận Cẩm hận không thể khiến cho Trình Tranh lập tức hóa thành mây khói ngay trước mắt cô. Cậu ta cười cười quay lại nhìn cô, dường có ngàn vạn lời muốn tỏ, nhưng như Tô Vận Cẩm thấy, điệu bộ ấy rõ ràng đang nói: “Cậu đáng tôi đi, có giỏi thì cậu đánh tôi đi”.

“Có gì thì về nhà nói tiếp”. Nhìn dáng vẻ của mẹ, Vận Cẩm biết ngay là bà đã tự động coi giao tiếp bằng ánh mắt giữa hai người này là đầu mảy cuối mắt đưa tình.

Trình Tranh cười mồm mím tạm biệt cô Lý xong xuôi, liền theo Tô Vận Cẩm đang rầu rĩ ừ ừ lên nhà.

Lên đến nhà, tranh thủ khoảng giữa lúc rót trà cho Trình Tranh, mẹ Vận Cẩm kéo cô vào bếp, khẽ hỏi: “Vận Cẩm, sao con có bạn trai mà không kể cho mẹ biết?”. Tô Vận Cẩm ngó lên trần nhà, “Đã bảo là bạn học hồi cấp III mà”.

“Lại còn dối mẹ nữa phải không? Làm gì có chuyện một đứa con trai học cùng cấp III lại vượt đường xa như thế đến tận nhà mình tìm con?”, mẹ nói giọng trách móc, liền ngay sau đó lại tỏ vẻ vui mừng: “Thế này cũng tốt, mẹ lúc nào cũng cảm thấy không phải với con, sợ trong lòng con cảm thấy cô đơn, giờ có người chăm sóc con rồi, mẹ ít nhiều cũng yên tâm được đôi phần”.

Tô Vận Cẩm không nói gì, dù ban đầu có bao nhiêu lời biện giải đi nữa, nhưng sau khi nghe mẹ nói những lời này xong, cô làm sao có thể nhẫn tâm khiến mẹ thất vọng được. Cô quay trở ra phòng khách, vừa lúc trông thấy Trình Tranh nhìn tứ phía, dò xét chung quanh. Tô Vận Cẩm chẳng thiện ý gì đưa trà cho cậu ta, nói một câu: “Quen ở nhà cao cửa rộng rồi, chắc chưa bao giờ thấy cái nhà nào trống huếch trống hoác như thế này nhỉ”.

Trình Tranh đón lấy tách trà, hớp ngay một ngụm, nói: “Không phải đâu, nhà tôi thực ra ở trong khu tập thể viện thiết kế của bố tôi, chẳng phải nhà cao cửa rộng gì cho cam. Vận Cẩm, nhà cậu thu xếp tươm tất sạch

sẽ quá, thấy ngay là mẹ cậu bình thường rất chăm chút, tỉ mỉ”. “Làm gì có”, mẹ Vận Cẩm vừa vui vừa ngượng. “Hai đứa cứ ngồi đây, xem ti vi đã, cô đi làm cơm cho hai đứa ăn”.

Bóng mẹ vừa khuất vào bếp, Tô Vận Cẩm lập tức hạ thấp giọng bảo: “Cậu cứ vờ vịt đi, vờ vịt đủ rồi thì cuốn gói cho mau”.

Trình Tranh cũng khẽ giọng bảo: “Sao nhà cậu lại dán chữ Hỉ, không phải mẹ cậu sớm biết tôi sẽ đến, nên chuẩn bị để ngay lập tức cho chúng mình vào động phòng đấy chứ?”.

Vì sợ kinh động đến mẹ, Tô Vận Cẩm hận không thể lấy cả cốc nước nóng mà hắt vào bàn mặt đáng ghét đấy. Cô cắn răng, có đôi chút ngượng nghịu, bảo rằng: “Là hôn sự của mẹ tôi, mẹ chuẩn bị tái hôn”. Vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ nghe thấy tiếng cười nhạo của cậu ta, ai ngờ Trình Tranh chỉ “Ồ...” một tiếng, cả khuôn mặt tỏ vẻ “hóa ra là thế”. Cơm mẹ chuẩn bị rất nhanh chóng đã bày ra bàn, thịnh soạn hơn bình thường rất nhiều, mẹ lại còn gấp thức ăn cho Trình Tranh liên tục. Tô Vận Cẩm ăn không thấy ngon, chỉ gảy gót máy miếng, rồi bảo với Trình Tranh: “Cậu ăn nhanh chút, buổi chiều chỉ có một chuyến xe lên tỉnh thôi, muộn là ra bắt không kịp đâu”.

Trình Tranh nghe thấy, đặt bát đũa xuống, nhìn sang mẹ Tô Vận Cẩm nói: “Cô ơi, cháu đến vừa đẹp lúc, không biết có thể ở lại tham dự... dạ...”

tham dự đám cưới của cô được không ạ?”. Cậu thu chân lại, không kịp đề cho Vận Cẩm kịp lén lút đá thật mạnh.

Gương mặt mẹ Vận Cẩm đỏ bừng lên, vội vàng nói: “Nói gì thế, thực ra chỉ là một lễ thành hôn rất giản dị thôi mà, đằng nào thì họ hàng thân thích của bên này cũng ít, cháu đến vừa hay, ở lại đi, chỉ e chỗ chúng tôi quá sơ sài, cháu không quen”.

“Không đâu ạ”. Trình Tranh cầu được ước thấy cười toe, nhân lúc mẹ Vận Cẩm không để ý, anh chàng ngo ngo sang Tô Vận Cẩm đang hoàn toàn không nói được lời nào, hắt hắt cảm thị uy.

